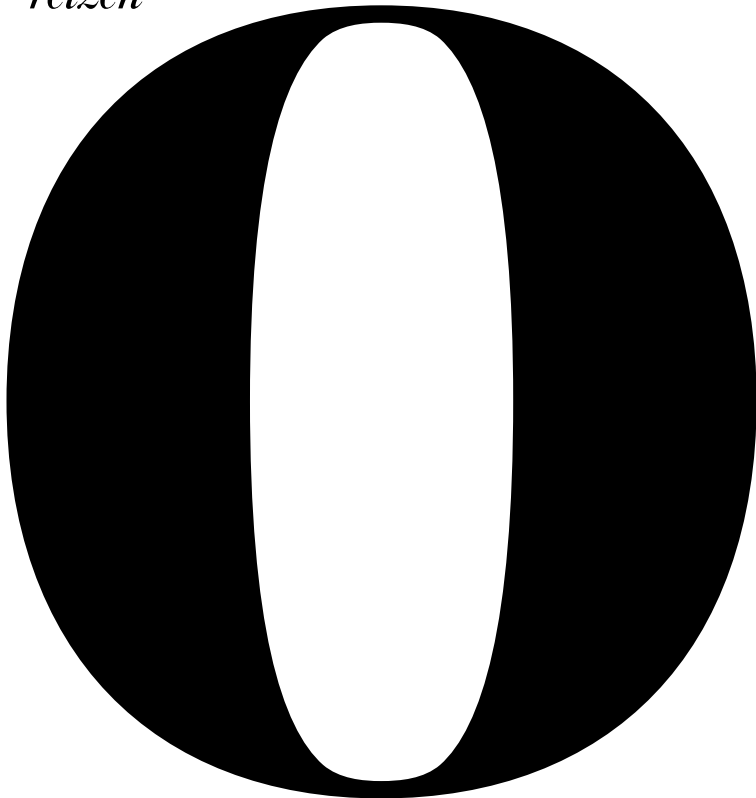

‘IS HIER GEEN Wifi?’

Niksen op vakantie? Dat is aan journalist Marion van Es – verslaafd aan actie, avontuur én haar telefoon – niet besteed. Tot haar gestreste lijf hunkert naar luxe ontspanning op een droomeiland.

TEKST MARION VAN ES FOTOGRAFIE DENNIS VAN DOORN MET DANK AAN CLUB MED BALI

Op de ochtend van vertrek word ik wakker met een stekende pijn in mijn rechterschouder. Mijn nek zit muurvast, zelfs bij de kleinste beweging gaan mijn nukkige spieren in protest. Het is alsof Bali me roept. Het vooruitzicht van palmbomen, zandkorrels tussen mijn tenen en ontspannende massages was voor mijn gestreste onderbewuste blijkbaar het laatste zetje om zich over te geven. Na maandenlang hard werken mag ik mijn ontplofte mailbox even laten voor wat-ie is en mezelf onderdompelen in de rust en luxe van het onlangs volledig gerenoveerde Club Med op Bali: een all inclusive resort, maar dan in stijl. De enige horde die mijn verkrampde schouders nog moeten nemen is een vliegreis van ruim zestien uur. Behalve bikini's, zomerjurken en zonnebrandcrème gooi ik dus ook nog maar een grote strip paracetamol in mijn koffer. *“Miss! Miss! You need taxi?”* Op het vliegveld van hoofdstad Denpasar is het in de drukkende avondhitte een wirwar van honderden taxi-chauffeurs die allemaal hopen dat mijn *“no thank you”* vijf seconden later bij toverslag verandert in een *“yes please”*. Normaal gesproken zou ik me nu koortsig afvragen wie van de honderd mannen me het minst waarschijnlijk zal oplichten voor de ritprijs. Meestal reis ik met backpack in plaats van rolkoffer, en begint direct na de vliegreis mijn speurtocht naar vervoer, slaapplek en voedsel. Avontuur, dat is wat ik doorgaans zoek op vakantie. Trekkings door de onherbergzame jungle, duiktrips tussen roggen en zeeschildpadden of scootertochten langs piepkleine, kleurrijke dorpjes. En het liefst zonder te weten waar je de volgende dag weer terecht zult komen. Dat kan allemaal óók op Bali. Maar het hoeft niet, en dat is stiekem ook best weleens fijn. Ik manoeuvreer me behendig tussen de meute taxichauffeurs door en stap in het busje met airco van Club Med. ‘Onze grootste specialiteit is ervoor zorgen dat u alles kunt loslaten,’ beweert de all-in hotelketen op z’n website. En dat lukt aardig. Niet veel later staan er een glas zelfgemaakte ijsthee en een koud, naar munt ruikend handdoekje voor mijn neus, waar ik dankbaar mijn bezwete voorhoofd mee dep. Na de verlate avondmaaltijd, rijst met verse mahi-mahi (tropische witvis), stap ik onder de verkoelende regendouche en nestel ik me tussen de donzige lakens van mijn comfortabele hotelbed. Vervoer, slaapplek en voedsel: check. Hm, misschien kan de avonturier in mij hier best aan wennen.

GEEN BEREIK

Pas als ik de volgende ochtend uitgerust de gordijnen opentrek, realiseer ik me dat ik echt op Bali ben. Vergeleken met de grauwe Nederlandse winterluchten die ik normaal gesproken vanuit mijn slaapkamerraam zie, is dit een explosie van kleur. Een knalblauwe lucht, hagelwit strand en turquoise zee, helgroene grasvelden, vijvers vol zachtroze waterlelies en talloze frangipanibomen met tropische bloemen. Het ontbijt is al even kleurrijk met lekkernijen uit vrijwel alle windstreken, van westerse gepocheerde eieren tot Indonesische bapao: gestoomde broodjes gevuld met pittig vlees. Het is verleidelijk om mijn bord vol te scheppen met ongezonde dingen, maar mijn gestreste lijf hunkert naar gezond. Dus vul ik een kom met yoghurt, biologische muesli, mangocoulis, verse papaja en dragon fruit. Langzaam begin ik een beetje op te laden. Zal ik straks mijn handdoek neerleggen bij het zwembad of toch liever aan het strand? Keuzes, keuzes... Terwijl ik aan mijn espresso nip, doet een zacht geluid me opschrikken uit mijn gedachten. Was dat nu achtergrondmuziek of toch gewoon de ringtone van mijn telefoon? Ik graai onrustig in mijn strandtas tot ik het ding eindelijk weet op te duikelen. Op het scherm zie ik niks. Geen gemiste oproepen, geen ongelezen mails, geen 142 whatsappberichten en ook geen Facebookvrienden die me wijzen op artikelen die ik beslist moet lezen of evenementen die ik niet mag missen. Opeens besef ik dat ik nog niet heb gevraagd naar de wifi-code: vandaar die stilte! Voor een telefoonverslaafde als ik is dat meestal genoeg reden om meteen in de stress te schieten. Je mail niet lezen op vakantie? Dat is wel heel erg 2010. Voor dringende zaken wil ik gewoon bereikbaar zijn, bovendien begin je dan op je eerste werkdag ook niet met een achterstand. Dankzij Whatsapp word ik dagelijks tot in detail op de hoogte gehouden van de al even drukke levens van mijn vrienden en familie. Foto's van baby's, katten, nieuwe huizen en nieuwe lovers volgen elkaar in rap tempo op. En dan heb ik het nog niet eens over het wereldnieuws, dat ik via online kranten en Twitter ook in het buitenland een beetje probeer te volgen. Want waar heb je nou meer tijd en rust om al die berichten op je gemak te lezen dan op een strandbed? Maar terwijl ik beduusd naar het meldingloze scherm staar, realiseer ik me dat het me eigenlijk even helemaal niks kan schelen of er nog terroristen zijn opgepakt of relaties gestrand. Mijn verkrampde schouders zeuren nog steeds en mijn nek is ook nog niet uit het slot. Ik gooi mijn telefoon terug in mijn tas en meld me bij de receptie. Niet voor het wifi-wachtwoord, maar voor een afspraak bij de spa.

YOGA OP HET STRAND

“Miss? Turn around please.” Opnieuw schrik ik op uit mijn halfslaap. Ik lig in een hutje met rieten dak, door het kleine raampje zie ik palmbomen en op de achtergrond klinken vogelgeluiden. Als ik me omdraai op de tafel, kijk ik in het vriendelijk lachende gezicht van de masseuse. Ze heeft niets te veel gezegd toen ze beloofde dat de mandarijnenolie die ze voor mijn gevoelige huid had uitgekozen een ontspannende werking heeft. Eén voor één legt ze hete lavastenen op mijn lijf, terwijl ze met haar handen de knopen in mijn schouders vakkundig wegmasseert. Veel te snel is het uur voorbij en verplaats ik mezelf loom naar een bedje op het strand, in de schaduw van een parasol. Een boek lezen, wanneer was ik daar ook alweer voor het laatst aan toegekomen? Als aan het einde van de middag de ergste hitte voorbij is, voel ik de energie weer terug in mijn lijf stromen. Van al dat niets doen word ik onrustig, een beetje actie zou geen kwaad kunnen. Gelukkig hoef ik daar op het resort niet lang naar te zoeken. Niet ver van mijn ligbed worden de rijen met matjes al uitgestald: yogatijd! Met een groepje andere fanatiekelingen schaar ik me in het gras achter de Zuid-Afrikaanse ►

Opeens
besef ik dat
ik nog niet
eens om de
wifi-code heb
gevraagd

Mijn cocktail is net zo blauw als het fluorescerende water van het zwembad

yogamaster Vux, met zijn diepbruine ogen en gespierde lijf. “Sluit je ogen, adem diep in en uit en luister naar het geluid van de zee,” zegt hij met kalme stem. Toch een heel andere setting dan de kille gymzaal waar ik normaal yogales heb, denk ik als ik mijn armen in een boog boven mijn hoofd breng en mijn rechtervoet op mijn dijbeen plaats. Terwijl het om me heen langzaam donker wordt, maak ik zonnegroeten en draai me in niet al te ingewikkelde yogaposes – het blijft tenslotte wel vakantie – als de krijger, de boom, de danser en de dolfijn. Over dolfijnen gesproken... zag ik daar in de verte niet iets opspringen uit de golven? De massage en de yogasessie hebben me compleet relaxed gemaakt, maar ook een beetje hongerig. Gelukkig staan bij de bar alweer toastjes met gerookte zalm en mini-loempia’s klaar. “*Would you like something to drink, miss?*” vraagt de ober. Ik twijfel. Hoewel thee of vruchten-sap na massages en sport waarschijnlijk een beter plan is, kan ik de uitgebreide lijst cocktails niet weerstaan. Je bent tenslotte niet in een all-inclusive hotel om appelsap te drinken, toch? En in een mojito zit limoen, dat is ook fruit. Ik eindig de avond dansend op het strand, onder een duizelingwekkende sterrenhemel met een handvol nieuwe vrienden.

KWADE APEN

Hoewel ik steeds meer begin te wennen aan het idee dat een vakantie ook kan bestaan uit boeken lezen en cocktails drinken, baal ik er een beetje van dat ik nu zo weinig van het eiland zie. Buiten de muren van het resort ligt een compleet nieuwe wereld, die ik maar al te graag wil ontdekken. Gelukkig maakt Club Med het me ook daarin makkelijk: geen gedoe met reisgidsen en toeristenbureautjes, het hotel biedt een keuze uit een flink aantal kant-en-klare excursies. Ik kies voor een

bezoek aan de Uluwatu-tempel, een van de oudste Hindoetempels van het land. Het complex is gebouwd bovenop een ruige, steile klif van tachtig meter hoog, vanwaar je een prachtig uitzicht hebt over de Indische Oceaan. Bij binnenkomst krijgt iedereen – ook als je benen bedekt zijn – een sarong om, uit respect voor de goden. Het verhaal gaat dat een beroemde pelgrim in de vijftiende eeuw zijn laatste dagen doorbracht bij de tempel. Door veel te mediteren vond hij er eenheid met God. Sindsdien geloven de Balinezen dat de tempel hen beschermt tegen kwade geesten. Die kwade geesten bespeur ik er inderdaad nergens, wel een enkele kwade aap. Rondom de tempel leven honderden makaken met grijpgrage handjes, toeristen worden gewaarschuwd glinsterende spullen als zonnebrillen en sieraden in hun tas te houden. Net als ik begin te twijfelen aan die waarschuwing, aangezien er in geen velden of wegen een aap te bekennen is, hoor ik gegil achter me. Hoog in de boom zie ik nog net een roze snuit en een behaarde hand, strak geklemd om een ongetwijfeld dure smartphone. Steeds meer mensen verzamelen zich onder de boom. Terwijl de eigenaresse hulpeloos omhoog kijkt, springt de aap op zijn gemak van tak naar tak. Dan klinkt er opeens een zachte plof en de telefoon valt op de grond. De vrouw slaakt een opgeluchte kreet, de goden waren haar blijkbaar toch goed gezind. Of zou de aap gewoon teleurgesteld zijn in het slechte wifi-signaal?

De volgende ochtend sta ik vroeg op. Het is een bijzondere dag op Bali, want vandaag is een van de belangrijkste feestdagen van het jaar: Galungan. De Balinezen vieren met dit feest, dat tien dagen duurt, de terugkeer van de goden naar de aarde. Hoewel Indonesië hoofdzakelijk een islamitisch land is, is op Bali het hindoeïsme het belangrijkste geloof. Een gezin besteedt er gemiddeld de helft van hun inkomen aan het

brenge van offers aan de goden. Je vindt ze overal: bij kleine altaartjes, voor deuren van huizen of gewoon op de stoep. Lopend door de straten moet je goed uitkijken waar je je voeten neerzet, want voor je het weet sta je er bovenop. Vandaag is iedereen in rep en roer om de goden met de allermooiste offers te verwelkomen. In het dorpje rondom het resort worden ze in kleine stalletjes verkocht: van bananenblad gevlochten mandjes gevuld met bloemen, tabak, wierook, rijst en snoepjes of koekjes. Ook met de ‘penjars’, lange gebogen bamboestokken versierd met kokosbladeren en bloemen, laten de dorpelingen weten dat het feest in aantocht is.

MOOIE GEDACHTE

Bij een stalletje koop ik bananen en *snake fruit*, dat zo heet vanwege de grillige schil. Terwijl ik op een stoepje eet, komt een vriendelijke man naast me zitten. Hij stelt zich voor als Madi en laat me vervolgens ook kennismaken met zijn vrouw, kinderen en bejaarde vader. Ze stralen, dit is een dag waar iedereen lang naar heeft uitgekeken. Galungan wordt vooral gezien als familiedag, legt Madi uit. Ze werken niet, maar brengen de dag door met het gezin en gaan samen uitgebreid eten. Maar de gedachte achter Galungan is ook het vieren van de overwinning van het goede op het kwade, leer ik. Dat vind ik een mooie gedachte. Bij een klein stalletje koop ik ook een offertje, dat ik mee terug neem naar het hotel. Op het nog steeds zo goed als verlaten strand liggen de bloemenmandjes in lange rijen. De geur van wierook mengt zich met de zoute zeelucht. Ik kniel neer in het zand, sluit mijn ogen en denk aan de rust die over me heen is gekomen hier op Bali. In gedachten neem ik mezelf voor om ook mijn eigen kwaad te laten verslaan door het goede. Misschien moet ik voortaan maar eens wat minder stressen en meer tijd nemen om te ontspannen. Ik doe wat ik al meer offerende mensen vanochtend heb zien doen: pak een bloem uit het mandje en wuif met mijn rechterhand, alsof ik daarmee de kwade

energie wegstuur. Als ik weer opsta, zie ik hoe kinderen stiekem snoepjes pikken uit de mandjes. Dat zien de goden vast door de vingers. Die middag strijk ik voldaan neer op een luie schommelbank aan het zwembad, in mijn hand een cocktail net zo blauw als het fluorescerende water. Hoewel ik hier slechts drie dagen ben geweest, leek Nederland even verder weg dan ooit. Voor het vliegtuig me weer terug zal brengen naar het koude, grijze winterweer, de ontplofte mailbox en de talloze ongelezen berichten op mijn telefoon, staat me nog één ding te doen. Een vakantie bij Club Med kun je immers niet afsluiten zonder een sprong van de trapeze, waar vakantieangers kunnen ervaren hoe het is om circusartiest te zijn. Ik laat me vast snoeren in het tuigje, klim de steile trap op en sta dan op tien meter hoogte met mijn tenen over de rand van een smalle plank, mijn vingers om de ijzeren stang geklemd. Het vangnet beneden me lijkt gevaarlijk ver weg, de adrenaline stroomt door mijn aderen. Waarom wilde ik dit ook alweer? “3, 2, 1 and go!” hoor ik achter me en voor ik me kan bedenken, vlieg ik gillend door de lucht. Heb ik toch nog dat beetje avontuur gevonden... ■

ZO KOM JE ER

Vanuit Nederland gaan geen rechtstreekse vluchten naar Bali, er is altijd een korte tussenstop in Kuala Lumpur, Bangkok of Singapore. Hierdoor duurt de totale vlucht ongeveer 17 uur. Bij aankomst krijg je gratis een visum voor maximaal 30 dagen. Gezien de regentijd zijn mei tot oktober de beste maanden in Bali, maar het gehele jaar is het er prima toeven met een constante temperatuur van gemiddeld 30 graden. Wel is het in het noorden zo'n 5 graden koeler dan in het zuiden.